

அம்ருத ஸர்.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த

ப்ரகாசநப் பத்திரிகை.

190-191

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சுவாமிநாதபுரம்
- மயகாடு

விகாரி — புரட்டாசி

OCTOBER - 1959

पातु प्रणतरक्षायां विलम्बमसहन्निव ।

सदा पञ्चायुधीं विभ्रत्स तः श्रीरङ्गनायकः ॥

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசாரியர், Mg. Ed.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0

श्रीरस्तु । नित्यश्रीः नित्यमंगलम् ॥

श्रियःकान्ताय नमः । श्रीमते रामानुजाय नमः । श्रीमद्वरमुनये नमः ॥

भूमण्डलतिलकसर्वजनमाननीयं राष्ट्रपति श्रीश्रीश्री राजाधिराज राजसार्वभौम

राजेन्द्रप्रसादजी महात्मने

बोलारमस्थलीय राष्ट्रपतिनिलये श्रीकाशीप्रतिवादिभयंकर जगदाचार्यसिंहासनाधीश

श्रीमदण्णाराचार्येण सादरं सचहृमानं समर्पितः पद्मरत्नपुष्पाञ्जलिः ॥

A Handful of flowery verses

presented to

Rajathiraja Rashtrapathi Mahatma

SRI RAJENDRA PRASADJI

by

Sri Jagadacharya Simhasana Adhipathi Sri Kanchee

Prathivadi Bhayankaram

ANNANGARACHARYA SWAMI

at

Rashtrapathi Nilayam, Bolaruin, Hyderabad on 21—8—1959

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

१. जय विजयीभव जय विजयीभव जय विजयीभव राजन् ! जय विजयीभव जय विजयीभव जय विजयीभव देव ॥
जय विजयीभव जय विजयीभव जयजय मान्य महात्मन् ! जय विजयीभव जय विजयीभव भूतलभास्कर राजन् ! ॥

1. Victory! Victory! Victory to Thee, O King!
Victory! Victory! Victory to Thee O Lord!
Victory! Victory! Victory to Thee O Respectable!
Victory! Victory! Victory to Thee, O Bright Sun, illumina-
ting the earth!

२. राजन् राजेन्द्र मान्यप्रभुवर भगवन् भारते भूमिभागे प्रौढः प्रख्यातिभूमा विलसति सुचिरात् श्रैमतो रुढमूलः ।
राजन् ! गैर्वाणवाण्याम् अनुपमसुमहापक्षपातस्समिन्धे सत्यं भावत्कचित्ते , सच जयतु चिरं मादृशां भाग्यभूम्ना ॥

२. हे परमपूज्य माननीय प्रभो ! राजेन्द्र प्रसाद राजन् ! इस भारत भूमिमें आपका सुयश बहुत कालसे सर्वत्र फैला हुआ चमक रहा है । हमारे सरीक (विद्वान्) पुरुषोंके भाग्यसे आपके मनमें संस्कृतविद्या के प्रति अत्यधिकप्रेम प्रवृद्ध है ।

2. O Respectable King, Rajendra ! Thy glory has, for a long spread itself throughout this land of Bharata. Luckily for us, unbecoming interest and great devotion towards Oriental learning have found a special place in thy heart.

३. सर्वैर्मद्वंशजातैर्विरचितसुकृतस्तोमभूम्नाऽद्य राज्ञः संजाता दिव्यसेवा भवति मम मनः पावनं धन्यधन्य श्रेयो भूयो धर्त्र्यास्सपदि हि भविता नात्र संदेहगन्धः किं त्रूयां देवदेवप्रभुवरकरुणापूरकलोलमाला

३. मेरे समस्तपूर्वजोंसे अनुष्ठित सत्कर्मोंके फलस्वरूप, आज मुझे आपसे मिलने का यह अवसर है । इस से मेरा मन पवित्र व परमधन्य बना है । (और आपके संबन्धसे) इस भूमंडल का भी अनेक प्रकारके अभ्युदय होनेवाले हैं । इसमें बिल्कुल शंका नहीं है । मान्य प्रभुवर आपके कृपाकटाक्ष प्रवाहके वैभवको मैं कैसा वर्णन कर सकूँ ?

3. As a result of the merit earned by my forefathers, I had the pleasure of meeting Thee, today. My mind has been purified and blessed. Thy kindness is sure to shower great prosperity upon the world. Words are inefficient to describe the magnanimity of the stream of Thy Kindness.

४. राष्ट्रक्षेमविचिन्तनैकनिरत ! प्राचीनधर्माध्वनाम् अत्यन्तोज्ज्वलहस्तदीपसदृश ! श्रीराजराजेन्द्र भोः । धर्मं कार्तियुगं प्ररोहय चिरं विद्यामवद्योज्जिताम् नित्योज्जृम्भितवैभवां वितनुहि श्रेयांसि संवर्धय ॥

४. हे राष्ट्रके क्षेमकी चिन्ता में ही निरत ! प्राचीन धर्ममार्गों के देदीप्यमान दीपसमान प्रकाशक ! श्रीराजराजेन्द्र प्रभो ! बहुत समय तक इस धरामंडलपर सत्ययुगके धर्मोंका प्रचार करा जीजिए । दोष रहित सद्बिद्याके वैभवको खूब बढ़ा दीजिए । और अन्य नानाप्रकारके श्रेयोंको भी बढ़ाइए ॥

4. Thou art always thinking of the good of the nation. Thou art a brilliant light, illuminating the path of our ancient Dharma. O Lord, Rajendra ! mayest Thou spread the noble Dharma of the Golden age of Krita Yuga. Mayest Thou cause faultless learning to thrive everywhere. Mayest Thou make all prosperous and happy.

५. श्रेयांसि सर्वाण्यधिजग्मुपस्ते भूयःकिमाशास्यमिहास्ति राजन् । अनन्यसामान्यसुमान्यधन्यासमृद्धिरेषा जयताच्चिरं ते.

५. हे राजन् ! सर्वविध श्रेयोंको भी प्राप्तकर विराजमान आपको और किसकी आशंसा करना बाकी है ? (कुछ नहीं ।) हां यही है कि आपकी यह अनंतरसाधारण समृद्धि की बहुत कालतक जय हो ॥

5. As Thou art already in full possession of every conceivable type of prosperity, what is there, to wish for you ? Nevertheless I wish and pray that this, Thy allround prosperity, may prosper for ever.

काञ्चीवादिभयंकरवंशीयाण्णङ्गरार्यविदुषैवम् । पुण्याञ्जलिस्समार्प्यत राजश्रीराजहस्तराजीवे ॥

इति श्रीकाञ्चीप्रतिवादिभयंकर - अण्णङ्गरार्यः २१-८-१०५० .

श्रीरन्तु ॥ शुभमन्तु ॥

श्रीश्रीश्री. राजाधिराज राष्ट्रपतिराजेन्द्रप्रसादमहोदय संभाषणसौभाग्यम् ।

२१-७-५९ तमे दिवसे दिवा ११-४५ घण्टातः प्रभृति १२-३० घण्टावधि सिकन्दरावादसन्निहिते बोलारम् नाम्नि स्थले राष्ट्रपतिनिलये श्रीमता राष्ट्रपतिमहोदयेन सह संभाषणभाग्यं यदघटत, तदिह संक्षेपत आवेद्यते । संस्कृतभाषया हिन्दीभाषया चास्माभिः प्रकाशितान् ग्रन्थविशेषान् देहलीनगरमधिवसता केनचिन्महा-पुरुषेण सादरमुपहृतान् स्वीकृत्य संतुष्टहृदयो राष्ट्रपतिमहोदयः अतीतस्य अगस्तमासस्यैकविंशे दिवसे बोलारम्स्थले स्वाकीये निलये संभाषितुमवकाशं पर्यकल्पयन्महता प्रेम्णा । महामेधाविनाम् उत्तमोत्तमविवेकशेवधीनाम् पण्डितपक्षपात मूर्तीनाम् अमरभारतीरसिकाग्रगण्यानाममीषां महोदयानां संदर्शनं संभाषणं च नाल्पस्य तपसः फलमिति प्रतिपद्यमानै-रस्माभिरुपस्थितं तत्र यथावकाशम् ।

* रिक्तहस्तस्तु नोपेयाद्राजानं दैवतं गुरुम् * इति न्यायमनुस्मृत्य पद्मरत्नपुष्पाञ्जलिपत्रिकां सम्मुद्रितामुपा-यनपदे नीत्वा समर्पिषम् । परस्परं योगक्षेमविचारसमनन्तरम् पद्ममालिकां तामुच्चैस्वरेण वाचयित्वा हिन्दीभाषया विवृतिमुपन्यास्यम् । कृत्येऽस्मिन् विंशतिनिर्मेषा व्यतीताः । तदनु सम्पन्नं संभाषणमेवम् ;

राष्ट्रपतिः—हिन्दीभाषया निर्गलमेवं व्याख्यातुं कथमिव परिचयस्सम्पादितः ?

प्र. अ. आबाल्यादुत्तरभारते सञ्चारप्रसक्तिस्समघटत ; अतश्चेदं व्याख्यानकौशलं नैसर्गिकमिति सुवचम् । हिन्दीभाषया कतिचन ग्रन्था अपि मया प्रकाशितास्सन्ति ; ते च सम्मुखं प्रापिताः खलु ।

राष्ट्रः—आम् । पुस्तकानि बहूनि संप्राप्तानि ; संस्कृतकृतयः परमनुभूयन्ते ।
प्रतिवादिभयङ्करनामधेयं सत्यं भयङ्करमेव (इति सहासम् ।)

प्र. अ. प्रतिवादिभयङ्कर इति न मे नामधेयम् । तद्धि कुलकूटस्थमहाचार्यलब्धं विरुद्धम् । तत् वंशपरम्परया कुटुम्बनामधेयत्वेन प्रथते । [प्रसङ्गेऽस्मिन् * प्रसिद्धः परगोष्ठीषु परवादिभयङ्करः । श्रीवैष्णवानां गोष्ठीषु तदास इति विश्रुतः * इति समयविशेषे कुलकूटस्थाचार्यवर्यैरनुसंहितं पद्मरत्नं मनागिव विवृतम् ।]

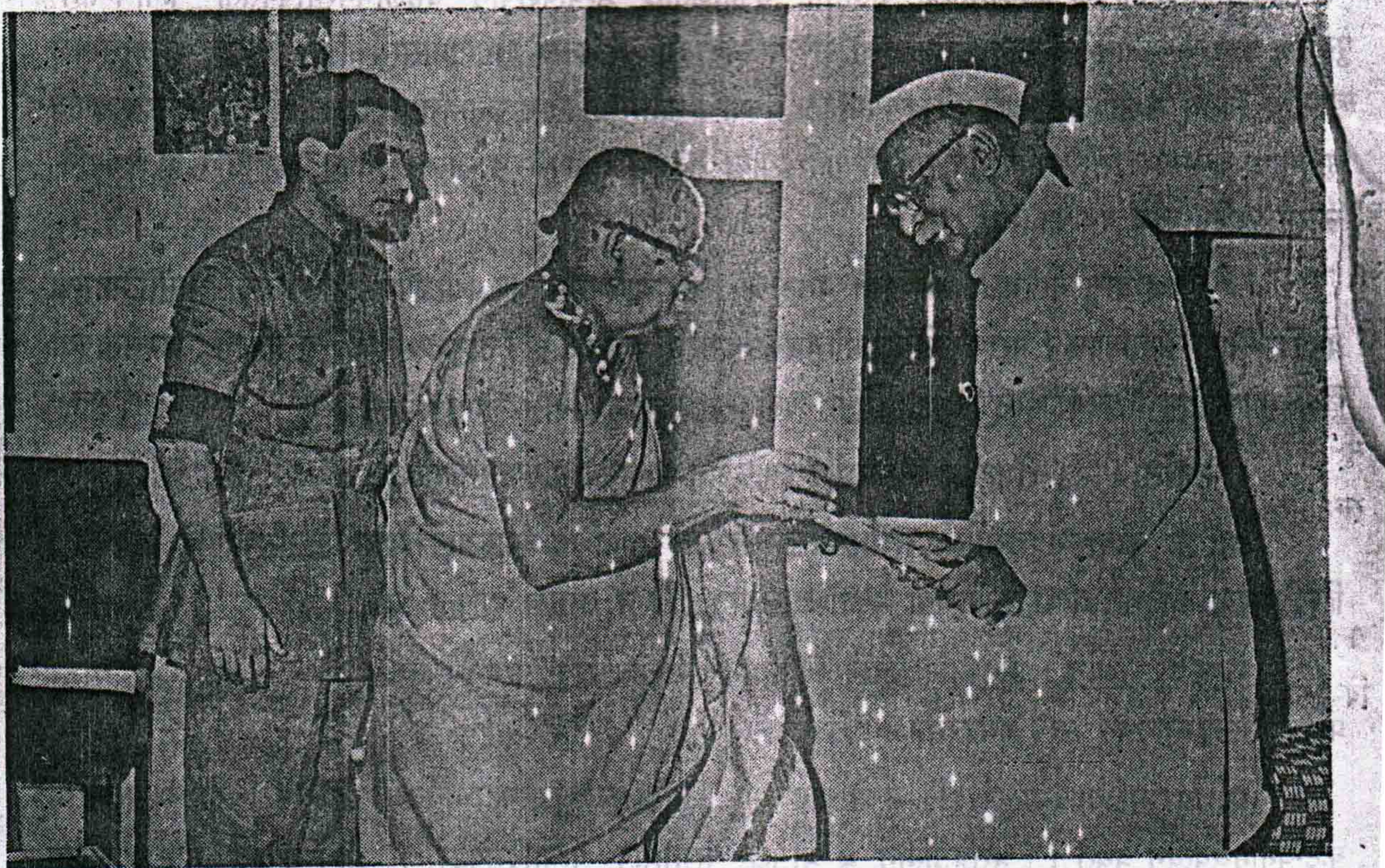
राष्ट्रः—काञ्चीपुर्यां नियतं कार्यं किमनुष्ठीयते युष्माभिः ।

प्र. अ. १९१३ तमे वत्सरे वेदवेदान्तवैजयन्तीसमाख्यां वैदिककलाशालां प्रतिष्ठाप्य तन्निर्वाहे अधिकृतोऽस्मि । द्राविडान्ग्रसंस्कृतभाषासु मासिकपत्रिकाचतुष्टयं चिरात्प्रचारयन् वर्ते । द्राविडभाषायाम् ३४० ग्रन्थान्, संस्कृतभाषायाम् ७० कृतीः, आन्ध्रहिन्दीभाषयोः ८० निबन्धांश्च प्रणीय प्रकाशितवानस्मि । विशिष्य तु द्राविड वेद-तद्व्याख्यानयोस्संस्कृतविवर्तं प्रधानकृत्यपदे निहितवानस्मि ।

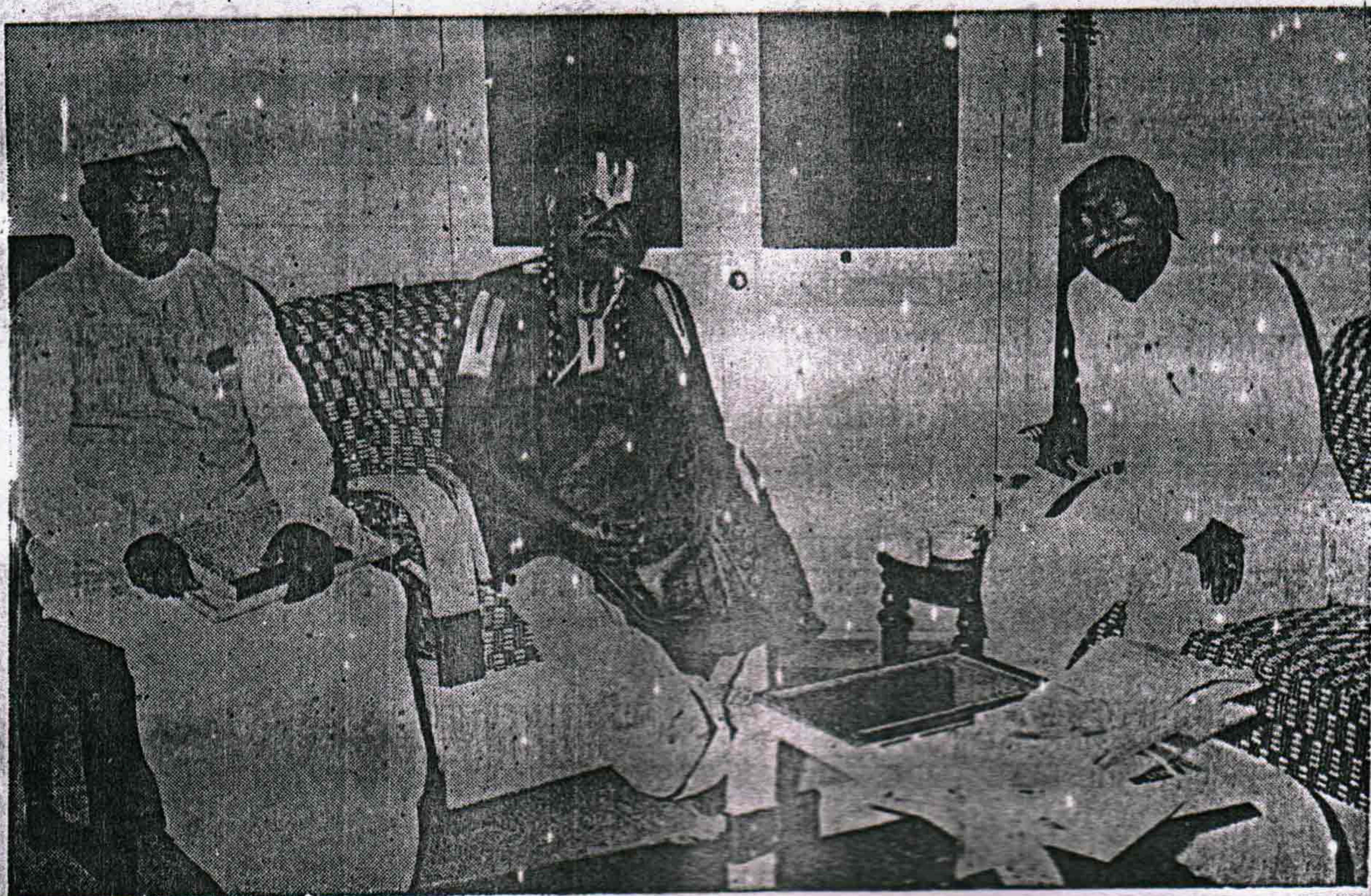
राष्ट्रः—(पार्श्वस्थितयोरन्तरङ्गकार्यदर्शिनोरुभयोस्सविधे स्वभाषया ससन्तोषं किमप्याभाष्य) काञ्चचां संस्कृतविद्वांसस्सन्ति वा ?

प्र. अ. प्राचीनपण्डितानन्तरा नवीनपण्डिताना मभ्युदये नास्ति तावदवकाशः : राष्ट्रसंस्थानमधुना संस्कृत भारत्या अभ्युन्नतौ विशेषतो बद्धश्रद्धं विराजत इति हेतुना सुप्रसन्नहृदयास्मः ॥

॥ जय विजयीभव. जय विजयीभव. ॥

**Sri P. B. Annangaracharya with H. H. E. Rajendraprasadji
at Rashtrapathi Nilayam, Bolarum. 21-8-59.**

அஸ்மத்குருபரம்பராயோ நம:

அம்ருத ஸஹீ

190-191

விகாரி

— பத்ராதிபர்கள் —

1959

புரட்டாசி

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்
ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர்

OCTOBER

अनवद्यह्यसूक्तीर्द्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

ஈசுவர ஸ்ருஷ்டிகளை ஆராய்தல்.

ஈசுவரன் உளனென்று கொள்ளும் ஆஸ்திகர்கள் விரலிட்டு எண்ணத்தக்க வர்களாயும், ஈசுவரன் இலனென்று கூறும் நாஸ்திகர்கள் அபரிமிதர்களாயு மிருப்ப தாகச் சொல்லுகிறார்கள். மஹாமேதாவிகளென்று பேர் படைத்தவர்களுங் கூட நாஸ்திக மதத்தையே சார்ந்து நிற்பதாகக் கூறுகின்றார்கள். அது நிற்க. தார்க்கி கர்கள் ஈசுவரனை யொப்புக் கொள்பவர்களா யிருக்கச் செய்தேயும் சாஸ்த்ர பலத் தாலே ஒப்புக் கொள்ளாமல் அநுமானத்தைக் கொண்டு ஒப்புக் கொள்ளுகிறார் களென்பது பற்றியே வைதிகர்களால் அவர்கள் வெறுக்கப் படுகிறார்கள். இங்குச் சிலர் சொல்லுவதென்ன வென்றால், ஈசுவரனை இல்லை செய்யாதே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது தானே முக்கியம்; எந்த வழியினாலொப்புக் கொண்டாலென்ன? சாஸ்த்ரம் போல் அநுமானமும் ஒரு ப்ரமாணந்தானே, ஈசுவரனை அந்த ப்ரமா ணத்தினாலொப்புக் கொண்டாலும் பாதகமில்லையே யென்கிறார்கள்.

இது பிசகு; அநுமான மென்பது தர்க்கவாதம். அதனால் ஈசுவரனை யொப்புக் கொள்வதனால், தர்க்கவாதத்தில் மேன்மேலும் சதுரர்கள் இருக்கக் கூடும்; அவர்களுடைய சாதூர்யத்தினால் ஒருவர் ஸாதித்த பொருளுக்கு பங்கம் ஏற்படவுங் கூடும். ஆகவே அந்த வழி ஸாபாயமானது. சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு ஈசுவர ஸத்பாவத்தை ஸாதிப்பதே நிரபாயமான வழி என்பது வைதிகர்களின் கொள்கை.

இதுவும் நிற்க. தார்க்கிகர்கள் எவ்விதமான அனுமானத்தினால் ஈச்வரமட ஸாதிக்கின்றார்களென்பதைச் சிறிது விவரிப்போம். உலகத்தில் வீடு, மண்டபம், கோபுரம், பிராகாரம் முதலானவற்றைப் பார்க்கிறோம். அவை ஒருவரால் அல்ல. பலரால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டுமே யொழிய ஒருவருமின்றித் தாம கவே உற்பத்தி யடைந்திருக்க முடியாது. காரியப் பொருள்கள் யாவற்றையு கர்த்தாவோடு கூடியவைகளாகவே அறுதியிடுகிறோம். நாம் மண்ணையும் மணியு ம் கற்களையும் மரங்களையும் கொண்டு வீடுகட்டுகிறோம். வீட்டுக்குக் கர்த்தாவை நாம் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறதேயன்றி கல் மரம் முதலியவற்றிற்குக் கர்த்தாவைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறதில்லை. சாஸ்திர விச்வாஸமுடைய வைதிகர்கள் ஸர் வேச்வரனையே அவற்றுக்குக் கர்த்தாவாக எளிதில் சொல்லிவிடுகிறார்கள். தார்க்கிகர்களோ வென்னில்,

“क्षित्यङ्कुरादिकं सकर्तृकम्; कार्यत्वात् घटवत्। यद्यत्कार्यम् तत्तत् सकर्तृकम्”

என்று ப்ரயோகம் பண்ணுகிறார்கள். ‘நிலமோ நிலத்திலிருந்து வெளிப்படும் பொருள்களோ யாவும் ஒரு கர்த்தாவை யுடையனவாகவே யிருக்கவேண்டும்; காரியம் பொருளாகையாலே; எது எது காரியப் பொருளோ அதுவெல்லாம் கர்த்தாவோடு கூடியதுதான் என்பது மேலே குறித்த ப்ரயோகத்தின் பொருள். அந்த கர்த்தா விசித்ர சக்தியுட்குண ஸர்வேச்வரன் என்று முடிக்கிறார்கள்.

நாஸ்திக மஹா மேதாவிகளோ வென்னில் அவ்வப் பொருள்கள் இயற்கையாகவே தோன்றுகின்றன வென்றும் ஒரு கர்த்தா இருந்து தீரவேண்டிய அவசியமே யில்லை யென்றும் கூறுகின்றார்கள். இதைப்பற்றி ஏராளமான புத்தகங்களும் வரைகின்றார்களாம். “अज्ञसुखमाराध्यः सुखतरमाराध्यते विशेषज्ञः। ज्ञानलवदुर्विदग्धं ब्रह्माऽपि नरं न रञ्जयति॥ — அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராத்யஸ் ஸுகதரமாராத்யதே விசேஷஜ்ஞஸ், ஜ்ஞாநலவ தூர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் ந ரஞ்ஜயதி.” என்ற பர்த்ருஹரி ஸுபாஷிதம் அவர்களையே நோக்கிப் பிறந்ததாதலால் அன்னவர்களை நாம் திருத்த முயல்வது பழதேயாம்.

நம்பிள்ளை யென்னு மாகிரியர் பகவத் விஷயத்தில் ஓரிடத்திலருளிச் செய்கிறார்—

“அவன் தந்தத்தை யுண்டு அவனை இல்லை செய்யும் பாபிகளிறே ஸம்ஸாரிகள்” என்று.

இந்த வாக்கியத்தில் அவன் என்றது ஸர்வேச்வரனை. ஸர்வேச்வரன் நம்மிடத்துப் பரம கருணையோடு தந்தருளின பதார்த்தங்களைக் கொண்டு வயிறு வளர்த்துப் போருமவர்கள் ஸர்வேச்வரன் கிடையவே கிடையாதென்று கையெழுத்திடத் துணிகின்றார்கள் என்கை.

உலகத்தில் விளைகின்ற பொருள்களை நாம் ஊக்கத்தோடு நோக்க வேணும். கள் கறிகள் கனிகள் தாரியங்கள் என்று நாம் சொல்லப் புறப்பட்டால் முற்பள்ளியிட வொண்ணாத பொருள்களுள்ளன வென்று அறிகின்றோம்.

பாரகம் போஷகம் போக்யம் (அல்லது) போக்யம் போகோபகரணம் போகரணம் என்று சுருக்கிச் சொல்லக்கூடிய பதார்த்தங்களும் மனிதர்களாகப் பிறந்த முடைய உபயோகத்திற்கு இன்றியமையாதவை எனாக வுள்ளன. இவை யில்லை யன்றால் ஒரு நொடிப் பொழுதும் நம்மால் ஜீவித்திருக்க முடிகிறதில்லை. ஒரு அரசன் தன்னுடைய ராஜ்யத்தில் சிறைக்கூடம் அமைக்கிறான்; குற்றவாளிகளை அதில் அடைக்கிறான். அவர்களைப் போஷிப்பதற்கு வேண்டிய சரக்குகளை முன்னாடியே ஸித்தப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டு இக்காரியத்தைச் செய்கிறானே யொழிய சரக்கில்லாதவன் இது செய்வதில்லை யென்பதை எங்குங் காண நின்றோம். இது போலவே நமது ஸர்வேச்வரனும் அளவு கடந்த அபராதங்கள் செய்த நம்மை இந்த ஸம்ஸாரமாகிற சிறைக் கூடத்திலே யடைக்கும் போது நாம் உபஜீவிக்க வேண்டி ஸகலவிதமான பதார்த்தங்களையும் குறையறப் படைத்து வைத்திருக்கிறான். அவற்றைக் கொண்டு நாம் வயிறு வளர்க்கிறோம். செய்ந் நன்றி குன்றி அவனை இல்லை செய்கிறோம்.

உலகில் அவரவர்கள் உபந்யாஸங்கள் பாட்டுக் கச்சேரிகள் முதலான பல வகைக் காரியங்களினால் மிகவும் சிரமப்பட்டு விசராந்தி பெறவேண்டிய ஸமயத்தில் பல ஸம்பாரங்கள் சேர்த்துக் காய்ச்சின மதுரமான பாலை எதிர் பார்க்கிறார்கள். அது தவறாவல் கிடைக்கும் படியான ஏற்பாடுகளை முன்னாடியே செய்து வைக்கிறார்கள். மங்களோ மனைவியரோ பணிபாளர்களோ ஜாக்கிரதையாக விருந்து அதை ஸித்தமாகக் கொடுக்கிறார்கள். எதிர் பார்த்தபடி அது கிடைக்கவில்லை யென்றால் கண்டவர்கள் மேலும் எரிந்து விழுகிறார்கள். பால் என்கிற பொருள் முதலிலேயே இல்லையானால் யார்மேலெரிந்து விழுவது? பாலைக் கறந்து காய்ச்சிக் கொடுப்பவர்கள் நமக்குக் கட்கூடாகத் தெரிகிறார்கள். பாலைப் படைத்தவன் மறைந்து நிற்கிறான். ஏன் மறைந்து நிற்கிறான் என்பதை ஆலோசிக்க மதியில்லையா இவர்களுக்கு?

ஆலோசித்த மேதாவிகள் தெரிவிக்கின்றார்கள்;— பாலைக் காய்ச்சிக்கொடுப்பவர்கள் மீது குற்றங்குறைகள் கண்டால் அவர்களை அடிப்பதும் புடைப்பது மாவதைக் காண்கின்றோ மல்லவா? இவ்வண்ணமாகவே பாலைப் படைப்பவனும் கண்ணில் பட்டால் அவன் மீதும் குற்றங் குறைகள் காண நேர்ந்து மேலே சொன்ன தண்டனைகள் அவனுக்குங் கொடுக்க ப்ராப்தமாகுமன்றோ. அதற்கு அஞ்சியே அவன் மறைந்து நிற்பதாக ஸ்ரீவசனபூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரம் கூறுகின்றது—“கண் காண நிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவார்களென்று கண்

ணுக்குத் தோற்றமுதபடி நின்று” என்று (4—1.), முமுக்ஷுப்படியில் “இரா மூட்டுவாரைப் போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக் கொண்டு போகும்” என்றருளிச் செய்தது முணார்க.

மன்னார்குடி ஸ்ரீராமகோபாலஸ்வாமி தேவஸ்தானத்தில் விமான ஜீர்னோத்தாரண மஹாஸம்ப்ரோக்ஷணம்.

ஸ்ரீராம மன்னார் ஸன்னிதியில் விமான ஜீர்னோத்தாரண வியாஜத்தினால் சிறு சிறு திருப்பணிகள் பல பல நடந்தன. இதற்காக மஹாஸம்ப்ரோக்ஷணமும் நிகழும் ஸெப் டம்பர் மாதத்தில் 7, 8, 9 தேதிகளில் வெகு விபவமாக நடந்தேறியது. ராமமன்னார் ஸன்னிதி ஆழ்வார்களால் மங்களாசாஸனம் செய்யப் பெற்ற நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் சேர்ந்ததன்றாயினும் திருநாராயணபுரம் போல ஆசார்யாபிமானம் பெற்ற மிகச் சிறந்த திவ்ய தேசமாகும். திருவாய்மொழில் *ஒருநாயகமாய்* என்னும் பதிகத்தை எம்பெருமானார் திருநாராயணபுரத்திற்கு ஸமர்ப்பித்ததாக ஐதிஹ்யம். அதில் *திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ* என்றது திருநாராயணப் பெருமானை யுத்தேசித்ததாக எம் பெருமானாருடைய திருவுள்ளம். ராமமன்னார் ஸன்னிதிக்கு மணவாள மாமுனிகள் *தீர்ப்பாரையாமினி* என்னும் பதிகத்தை மங்களாசாஸனமாய் ஸமர்ப்பித்ததாக ஐதிஹ்யம். இப்பதிகத்தில் *உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால்* என்கிற பத்தாம் பாட்டில் “வண்துவராபதிமன்னனை” என்றது ஸ்ரீராமமன்னாரைத் யுத்தேசித்த தாக மணவாள மாமுனிகளின் திருவுள்ளம். இந்த ஸ்தலத்தை தக்ஷிணத்வாரகை யென்று ஸ்தல புராணம் கூறுகின்றது. அதற்கேற்ப *வண்துவாரபதி மன்னன்* என்னும் பாசரம் இப்பெருமானுக்கு மிகவும் பொருத்தமாகும்.

ஸன்னிதியின் ஸந்நிவேசமும் ப்ராகார கோபுர மண்டபாதிகளின் வைலக்ஷண்யமும் மிகவுமழகியது. ஸன்னிதியின் அளவு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்கு முக்கால் திட்ட மிருக்கும். கோபாலனுடைய ஸேவையோ மிகவற்புதம். ஸன்னிதியின் செல்வச் சிறப் புகளும் குறையற்றவை. ஸமீபத்தில் அழகிய மணவாளன் ஸன்னிதியில் நடந்த மஹா ஸம்ப்ரோக்ஷணத்திற்கு இந்த தேவஸ்தானத்திலிருந்து மூவாயிரம் ரூபா வழங்கப்பட்டது என்றால் இந்த ஸன்னிதியின் ஐச்வரியத்தைப் பற்றி என்ன சொல்லவேண்டும்; திருக்கண்டி யூரும் கூந்தல் கமழும் கூடலூரும் தலைச்சங்கநாண்மதியமும் ஆழ்வார் பாடல் பெற்ற போது இத்தலம் அதனைப் பெருமலிருக்க நியாயமில்லை. சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான கபிஸ்தல மென்னும் திவ்ய தேசம் திருமழிசைப்பிரானால் பாடப் பெற்ற தென்று ஸம்பர் தாயம். நான்முகன் திருவந்தாதியில் (50) *ஆற்றங்கரை கிடக்குங் கண்ணன்* என்றிவ் வளவேயுள்ளது கொண்டு பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானித்தருளிநார். அவர்க்கு முன்னமே பிள்ளைப் பெருமாள் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் (28) *பொங்கரவ மேறிக் கவித்தலத்தில் கண்துயில்வோன்* என்று பேசி வைத்திருக்கின்றார். ஸ்ரீமந்நாத

னிகள் தொடங்கியே இப்படி ஸம்பிரதாயம் நிகழ்ந்து வருவதாகத் தெரியவருகிறது. ஜமன்னார் ஸன்னிதியைப் பற்றி இங்ஙனே ப்ராசீந ஸம்பிரதாயம் வரவில்லை போலும். தில் ஹேது விமர்சத்திற்கு நம் போன்றவர்கள் நெடுந்தூரத்தில் நிற்க வேண்டியவர் னன்றோ.

இத்தலத்தில் இப்போது நடைபெற்ற ஸம்பிரதாயக்ஷணம் வெகு விபவமாக நடந்தறியது. நாநா திவ்ய தேசங்களிலிருந்து நூற்றைம்பது ஸ்வாமிகளுக்கு மேல் உபய வேதாராயணங்களுக்காக ஸேவை ஸாதித்தார்கள். இம்மஹோத்ஸவம் மூன்று நாட்களே நடைபெற்றதாயினும் சாஸ்த்ரவிதானங்களுக்கு எவ்விதமான குறையுமின்றியே மிக நன்றாக நடைபெற்றது. 12-7-59ல் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் நடைபெற்ற மஹா ஸம்பிரதாயக்ஷணத்தின் வைலக்ஷணயம் இங்கும் குறையற்றதாகவே காணப்பட்டது.

திவ்ய தேசங்களில் நியதமாக இருந்து நித்யமங்களாசாஸனம் செய்யும் அதிகாரிகள் நாளடைவில் எங்குமே குறைந்து வருகிறார்களென்கிற கேதம் அபரிஹார்யமாகவே யுள்ளது. ஆழ்வாருடைய * பொலிக பொலிக பொலிக வென்கிற மங்களாசாஸனம் குறையற்றுத் தழைத்தோங்கவேணு மென்று ஆசாஸித்து நிற்கிறோம்.

அநுவாதத்திற்கும் அநர்ஹமானவை வேண்டா.

உலகில் ஆராய்ச்சியாளர்களென்று சில மஹான்கள் தலைப்படுகிறார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய போதைப் போக்குவதற்கு எதை யெதையோ ஆராய்ச்சி செய்யப்புகுந்து, புதிய கற்பனைகளைச் செய்தால்தான் தங்களுடைய மேதை மாட்சி பெறுமென்று நினைத்து மனம் போனபடி யெல்லாம் கல்பனைகள் செய்து அவற்றைப் பத்ரிகைகளில் வெளியிடவும் துணிகிறார்கள். வைதிகர்களென்றும் ஸம்பிரதாயத்தில் ஊற்றமும் ஊக்கமும் உள்ளவர்களென்றும் பிரஸித்தி பெற்றவர்கள் தாங்கள் அவற்றைக் கண்டால் அல்லது கேட்டால் உடனே கண்டித்துத் தொலைக்க வேண்டுவது யுக்தம். அதை விட்டு அந்த வீண் வப்பு கல்பனைகளை ஒருவிதமான ஹ்ருதய விகாரமயின்றிக்கே தங்கள் பத்ரிகைகளில் அநுவாதம் செய்வது மிகவும் அருவருக்கத் தக்கது.

அப்படி என்ன விஷயம்? என்று சிலர் கேட்கக் கூடும். அநுவாதம் செய்வதற்கும் அநர்ஹமானதென்று நாம் எண்ணியு மெழுதியுமிருப்பவற்றை நாமும் அநுவாதம் செய்வதென்றால் இது தகவே தகாது. ஆனாலும் விஷயமின்ன தென்று உலகர் தெரிந்து கொள்ள வேணுமே. அதற்காக அநுவாதம் செய்வதில் பிசகில்லை யென்று நினைக்கிறோம். அநுவாதத்தோடு நில்லாமல், அநுவதிக்கப்படும் விஷயம் மிகவும் அஸங்கத மென்றும் நிபுண நிருபணங்கள் செய்கிறோம்.

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த நிர்த்தாரண துரந்தரரான ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்குத் தமிழே தெரியா தென்றும், திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் ப்ரவேசமே யில்லாதவ ரென்றும் இப்படியாரோ சில வழிப்போக்கர்கள் பேசும் பேச்சை நம்மவர்கள் செவியேற்பதும் அநுசிதம். "இப்படி சிலர் சொல்லுகிறார்கள்" என்று அதைப் பத்ரிகைகளில் அநுவதிப்பது இன்னமும்

அநுசிதம். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள். உய்யக்கொண்டார். மணக்கால் நம்பி, ஆளவந் அவருடைய சிஷ்யர்கள் முதலானார் தமிழில் எழுதியிருக்கவில்லை யென்று கொ அவர்களைத் தமிழறியாதாரென்று சொல்லத் துணிவதுண்டோ! தமிழில் எழுதாதவர் பலர்; ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதாதவர்கள் பலர். 'எதிலுமே ஒன்று மெழுதாதவர்கள் பலர். இதனால் அவரவர்களுக்கு ஒவ்வொரு கொத்தை சொல்லப் புகுவது விவேகிக செயலாகாது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இப்போது ஸ்ரீபாஷ்யகாரரைப்பற்றி மட்டும் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறோம். ஸ்ரீபா. கார ரென்பது ஸ்ரீராமாநுஜரையே. இவர் விஷயமாக இவருடைய காலத்திலேயே இ. மாநுச நூற்றந்தாதி யென்கிற பிரபந்தம் தோன்றியது. அஃது அந்நாள் தொடங்கியே தமிழ்வேதத்தோடொப்பப் பிரசாரம் பெற்று வருகின்றது. அதில் ஒரே பாசரம் காட்டு வோம்—“சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லாவற நெறியாவும் தெரிந்தவன்— இராமாநுசன்” என்பது. சொல்லார் தமிழொரு மூன்று மறிந்தவ ராகத் துதிக்கப்படுமொசிரியர் தமிழே யறியாதவராக இருந்திருப்பரேல் இப்பிரபந்தம் பொய்க்கூற்றென்று தள்ளப்படுமே யொழிய விவேகிகளால் கொள்ளப்படுமோ?

ஆழ்வார்களருளிச் செய்த ஸகல திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கும் தனியன்கள் அநாதி காலமாகவே அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. சில பிரபந்தங்களுக்கு ஒன்றிரண்டு தனியன்களும், சிலவற்றுக்கு ஐந்தாறு தனியன்களும் அமைந்திருக்கின்றன. நம்மாழ்வா ரருளிய திருவாய்மொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருதத் தனியன் ஒன்றும் தமிழ்த்தனியன் கள் ஐந்துமாக ஆறு தனியன்கள் உலகமெங்கும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங் கூறவவதரித்த திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருதத் தனியன் ஒன்றும் தமிழ்த் தனியன் கள் மூன்றுமாக நான்கு தனியன்கள் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. பெரும்பாலும் தனியன்களில் அந்தந்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் பெருமை, அவற்றையருளிச் செய்தவர் களின் பெருமை, அவர்களவதரித்த தலத்தின் பெருமை முதலியன சொல்லப்படுகின்றன; திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஒன்றும், பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் ஒன்றும் வெகு விலக்ஷணமாக அவதரித்துள்ளன.

அந்த விலக்ஷணயத்தை நிரூபிக்கிறோம்; திருவாய்மொழித் தனியன்களில் “ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமானுச முனிதன், வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்— ஆய்ந்த பெருஞ் சீரார் சடகோபன் செந் தமிழ் வேதம் தரிக்கும் பேராதவள்ளம் பெற.” [வெண்பா] என்றிற தனியானது ஸ்ரீராமாநுஜர் திருவடிகளிலே பண்ணுகிற வொரு பிரார்த்தனையாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்தத் தனியனின் பொருளாவது— மிகச் சிறந்த கல்யாணகுணசாலியான நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவாய்மொழியாயிரத்தை நன்கு தரித்துக் கொள்ளவல்ல நெஞ்சதன்னைப் பெறுவதற்காக பெரும்புகழ்படைத்த ஸ்ரீராமா நுஜருடைய திருவடித் தாமரைகளை வணங்குகின்றேனென்பதாம். ஸ்ரீராமாநுஜரே! திருவாய்மொழியாயிரத்தையும் மறவாமல் தரிக்கத் தக்க ஸாமர்த்தியத்தை வரப்ரஸாத மாகத் தந்தருளவேணும். என்று அவர் தம்மையே நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிறபடி.

பெரிய திருமொழித் தனியன்களுள்—“எங்கள் கதியே யிராமாநுச முனியே! சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா!, பொங்கு புகழ் மங்கையர் கோனிந்த மறையாயிரமனைத்தும்.

வகுமனம் நீ யெனக்குத் தா." என்னுமிந்தத் தனியனும் அதே தீதிக அமைத்திருக்கின்
து. இது ஸ்ரீராமாநுஜரை முன்னிலைப்படுத்தியே கூறியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாரருளிச்
சய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்தையும் தரிக்க வல்ல மனத்தைத் தந்தருள வேணுமென்று
ஸ்ரீராமாநுஜரை நோக்கிப் பிரார்த்தித்திருக்கிறது இதில். ஆக இவ்விரண்டு தனியன்களையும்
சேஷித்து மனத்தில் மனனம் செய்யுங்கால், தமிழ் வேதத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜருடைய ஒப்
பற்ற வெரு பெருமை உணரலாகிறதன்றோ. பிரபந்தங்களைத் தரிக்க வல்ல நெஞ்சைத்
ந்தருளவேணுமென்கிற பிரார்த்தனையை அந்தந்த ஆழ்வார்களை நோக்கியே செய்திருக்க
லாம். அவர்களுக்கு அந்தரங்கர்களான மதுரகவிகள் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் போல்வாரான
ஸந்நிஹிதர்களை நோக்கியாவது செய்திருக்கலாம். ஸகலவித ஸம்பத்துக்களையும் அளிக்க
வல்ல பெரிய பிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். "அங்கயப்பாய் வயல் தென்னரங்
கன் அணியாக மன்னும் பங்கயமாமலர்ப் பாவையைப் போற்றுதும்" என்ற இராமாநுசநூற்
றந்தாதி சுற்றுப் பாசுரத்தோடு மிகப் பொருந்துமிது. இப்படிப்பட்ட வழிகளை விட்டு
ஸ்ரீராமாநுஜரை நோக்கி இந்தப் பிரார்த்தனை செய்திருப்பது எதனாலென்று விமர்சிக்க
வேண்டியது விவேகிகளின் பணி.

புதிதாக நாம் என்ன விமர்சிக்கப் போகிறோம். அக்காலத்தில் ஆழ்வாரருளிச் செயல்க
ளெல்லாம் ஸ்ரீராமாநுஜரிட்ட வழக்காயிருந்தன வென்று இதனால் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அறியக்
கிடக்கின்றது. வெகு சிரமப்பட்டு அதிகரித்துப் பலகால் உருச் சொல்லித் தரிக்க வேண்டிய
இந்த மஹத்தான ப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்ரீராமாநுஜ ரொருவரே * கலியுங் கெடுங்கண்டு
கொண்மினென்று ஆசாஸித்த ஆழ்வாருடைய பரமக்ருபையினாலும் * ஆமுதல்வனிவ
னென்று அநுக்ரஹித்த ஆளவந்தாருடைய அற்புதமான அநுக்ரஹாதிசயத்தினாலும் அநா
யாஸமாக க்ரஹித்து ஓரிடத்திலும் ஒருவிதமான ஸந்தேஹமும் விஸ்மரணமுமின்றிக்கே
தரித்தருளியிருந்தா ரென்பது தான் ஸுஸ்பஷ்டமாகின்றது. இல்லையேல் கீழே குறித்த
இரண்டு தனியன்கள் அவ்வண்ணமாக அவதரித்திருக்க அவகாசமில்லையன்றோ.

அன்றியும், "ஏய்ந்த பெருங் கீர்த்தி" யென்கிற தனியனுக்கு அடுத்ததான * வான்
திகழுஞ் சோலையென்று தொடங்குந் தனியனில் "தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல்
தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத் தாய் இராமாநுசன்" என்று சொல்லப்பட்ட
திருக்கின்றது. திருவாய்மொழியைப் பெற்ற தாயார் நம்மாழ்வாரேன்றும் வளர்த்த
தாயார் ஸ்ரீராமாநுஜரேன்றும் அக்காலத்திலிருந்த ஆப்த தமர்களான ஆசிரியர்கள் பேசி
வைத்தார்களென்றால் திவ்வியப் பிரபந்தங்களிலே ஸ்ரீராமாநுஜர் எவ்வளவு ஈடுபாடு
கொண்டவராக இருக்கவேண்டும்! திவ்வியப்ரபந்தங்களைக் கற்க ருசியில்லாமலிருந்தவர்களை
வலிய அழைத்துக் கற்க நியமித்தருளினார். வியாக்கியானங்கள் அவதரிக்க நியமனம் தந்த
ருளினார். ஆங்காங்கு அருமை பெருமை வாய்ந்த நிர்வாஹங்களை வெளியிட்டருளினார். திவ்ய
தேசங்களில் திவ்ய ஸூரிப்ரதிஷ்டைகளையும் திவ்யப்ரபந்த ப்ரசாரங்களையும் பிரபலப்படுத்தி
யருளினார். இவ்வண்ணமாகச் செய்தருளின செயல்களைக் கொண்டே "தமிழ் மறை
களாயிரமும் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்" என்று அக்காலத்தவர்கள்
பணித்தார்கள். ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அக்காலத்தில் அவ்வளவு ச்ரத்தை கொண்டருளியிரா
விடில் திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் காலத்திற்கு முன்னேயிருந்த விதமாகவே
லோபமடைந்திருக்குமன்றோ. அப்படியாகாத படிக்கு ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின சேமக்
காப்பு வாசாமகோசரம்.

“ஸர்வதேச தசாகாலேஷு ... ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவ
தாம் : திகந்த வ்யாபிரீ பூயாத் ஸா ஹி லோக ஹிதைஷிணீ” என்கிற ச்லோகத்தை
நகரமெங்கும் திவ்யப்ரபந்த ஸேவாகாலங்களிலேயே அநுஸந்தித்து வருவதனால்
ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞையானது திவ்யப்ரபந்த விஷயமானதேயன்றி வேறு எதை
பற்றிய தன்று என்பது நன்கு உணரலாகிறது. ஸ்ரீராமாநுஜர் பரமகுருவாகக் கொ
ளவந்தார் ஆழ்வாரையே மாதா பிதா இத்யாதி ஸகல பந்துவாகக் கொண்டவரென்ப
ஆழ்வார்களருளிச் செய்த அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம் தம்முடைய ஸ்தோ
ரத்னத்தில் பதியவைத்தவரென்பதும் மறுக்க வொண்ணாததாகக் காண்கிறது. ஸ்ரீரா
நுஜருடைய திருவடிகளான கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானவர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளோ
அதற்கு மேல் ஜ்வலிக்கின்றன. இடையில் ஸ்ரீராமாநுஜரொருவர் மட்டும் வேறுபட்
டிருந்தா ரென்பது அநுவதிக்கவும் தகாததேயாகும். த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவஸர்வஸ்வத்
திலே—ஆழ்வார்களின் திவ்ய ஸூக்திக் கடலில் ஸ்ரீராமாநுஜர் ஆழங்காற்பட்டவரென்
பதை விரியவுரைத்தோமாதலால் அதிலே கண்டு கொள்வது.

திவ்ய தேசாநுபவம்.

(மலைநாடு)

[ப்ர. அ.]

இந்திலவுலகின்கண் விஷ்ணுவாலயங்கள் எண்ணிறந்தவையிருந்தாலும் ஆழ்வார்களின் பாடல்
பெற்ற தலங்களுக்கே சிறப்புள்ளது. அவையே திருப்பதிகளென்றும் திவ்ய தேசங்களென்றும்
வழங்கப்பெறும். “பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை யைய நருள்மாறன் சேரலர்
கோன் துய்யப்பட்ட நாதன் அன்பர்தாள் தூளி நற்பாணன் நன்கலியன்” ... என்னப்பட்ட ஆழ்
வார்கள் பதின்மரும் பாடிய ஏற்றம் பெற்ற திருப்பதி திருவரங்கம் பெரிய கோவில் என்னுமதொன்
றேயாம். தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரொருவர் நீங்கலாக மற்றை யொன்பதின்மர் பாடிய ஏற்
றம் பெற்ற திருக்கோயில் திருவேங்கடமலை யொன்றேயாம். மற்றைக் கோயில்கள் ஒருவர்
பாடியவை, இருவர் பாடினவை, மூவர் பாடினவை, நால்வர் பாடினவை...என்றிங்ஙனே கூறத்தக்
கவையாகவுள. யாரேனுமோராழ்வாருடைய திருவாக்கில் ஒரு விசை புகுந்து புறப்பட்டாலும்
திவ்யதேசமென்கைக்குப் போதுமானது. உறையூர், உத்தமர் கோயில், அன்பில், ஆதனூர்,
கண்டியூர் ...என்னும் திருத்தலங்கள் இத்தகையனவே.

பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் பாடிய நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் “ஈரிருபதாஞ்
சோழ மீரொன்பதாம் பாண்டி, ஓர் பதின் மூன்றாமலை நாடோரிரண்டாம்—சீர்நடுநா, டாரும
ரெட்டுத் தொண்டையவ்வட நாடாறிரண்டு, கூறுதிருநாடொன்றாக் கொள்” என்னுஞ் செய்யுளி
னால் திருப்பதிகளின் வகை கூறப்பட்டுள்ளது. சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் நாற்பது; பாண்டி
நாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டு; மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதின்மூன்று; நடுநாட்டுத் திருப்பதி
கள் இரண்டு; தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள் இருபத்திரண்டு; வடநாட்டுத் திருப்பதிகள்
பன்னிரண்டு; பரமபதமெனூர் திருநாடு ஒன்று. ஆக வைணவத் திருப்பதிகள் நூற்றெட்டு எனப்
படுகின்றன.

இத்திருப்பதிகளைப் பற்றிய ஆழ்வார்களின் பாசரங்களிலுள்ள விசேஷங்களை பெடுத்துரைக் முகத்தால் இத்தலங்களை யெல்லாமநுபவிக்க ஆசை கொண்டு முத்து முன்னம் மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளைக் கொள்ளுகின்றோம்.

மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் :

மலையாளம் என வழங்கப்படுகின்ற தேசமே மலைநாடு என்பது. ஒரு புறம் மலைபோல் டாகவும், மற்றொருபுறம் ஆழமான பள்ளமாகவும் காணப்படுதலால் இத்தேசம் மலையாழம் என வழங்கப்பெற்று, நாளடைவில் மலையாளமாயிற் றென்பர். மலைநாட்டில் ஆழ்வார்கள் பாடிய திருத்தலங்கள் பதினமூன்றென்று சொன்னோம். நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் ஆகிய மூவரே மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளில் திருவாக்கைச் செலுத்தினவர்கள். குலசேகராழ்வார் திருவித்துவக்கோடு என்னும் ஒரு திருப்பதியை மட்டுமே [பதிகமொன்றால்] பாடியவர், திருமங்கையாழ்வார், திருவல்லவாழ் திருமுழிக்களம் திருநாவாய் என்னும் திருப்பதிகள் மூன்றை மட்டுமே பாடியவர். சிறிய திருமடலில் "பேராவி தண்கால் நறையூர் திருப்புலியூர்" என்ற விடத்துத் திருப்புலியூரென்றது சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான சிறுபுலியூரை யென்று கொள்ளாமல் குட்ட நாட்டுத் திருப்புலியூரையென்று கொண்டால் திருமங்கையாழ்வார் பாடிய மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் நான்கென்று தேறும். இவற்றுள் திருவல்லவாழ் என்னும் திருப்பதியொன்றுக்கே இவர் பதிகம் பாடியுள்ளார். நம்மாழ்வார் திருவித்துவக்கோடொன்று நீங்கலாக மற்றைத் திருப்பதிகள் பன்னிரண்டையும் பாடியவர். இவற்றுள் திருவண்பரிசாரமொன்று நீங்கலாக மற்றைத் திருப்பதிகள் பதினொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு பதிகம் பாடியுள்ளார். திருவாய்மொழியில் எட்டாம் பத்தில்.....அங்குமிங்கும் வானவர் தானவர் என்னும் பதிகத்தில் ஒரு பாசரத்தில் மட்டுமே திருவண்பரிசார மென்று தலத்தின் திருப் பெயர் காணப்பட்டாலும் இப்பதிகம் முழுதுமே திருவண்பரிசாரப் பாடல் என்பது ஆசார்ய ஹ்ருதயமென்னும் திவ்விய நூலையருளிச் செய்த பேராசிரியரின் திருவுள்ளம்.

மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் நான்கு பகுதிகளில் விளங்குகின்றன. பட்டாம்பி அல்லது ஷோரனூரைச் சார்ந்த பகுதியில் திருவித்துவக்கோடு திருநாவாயுமுள்ளன. ஏரணகுலத்தைச் சார்ந்த பகுதியில் திருமுழிக்களமும் திருக்காட்கரையுமுள்ளன. திருச்செங்குன்றூரைச் சார்ந்த பகுதியில் திருக்கடித்தானம் திருப்புலியூர் திருவண்வண்டூர் திருவல்லவாழ் திருச்சிற்றூறு திருவாறன் விளை ஆகிய ஆறு திருப்பதிகள் உள்ளன. திருவணந்தபுரம் திருவாட்டாறு திருவண்பரிசாரம் இவை மூன்றும் ஒரு பகுதியாகவுள்ளன. கோயம்புத்தூர் பாலக்காடு ஷோரனூர் வழியாகச் சென்றால் முதலில் திருவித்துவக்கோடு சேவிக்க ப்ராப்தமாகும். திருநெல்வேலி நாகர்கோவில் வழியாகச் சென்றால் முதலில் திருவண்பரிசாரம் சேவிக்க ப்ராப்தமாகும். இப்போது நாம் இத்திருப்பதிகளின் அனுபவத்தைத் திருவித்துவக்கோடு முதலாகச் செய்வோம். இத்தலத்தைத் திருமிற்றக் கோடென்றே மலைநாட்டினர் வழங்குவர். திருவித்துவக்கோடு திருவிற்றுவக்கோடு என்பன பிரதி பேதங்கள்.

திருவித்துவக்கோடு

இத்தலத்தை குலசேகராழ்வாரொருவரே பாடியுள்ளாரென்று கூறினோம். அவ்வாழ்வாருடைய திவ்வியப் பிரபந்தமாகிய பெருமாள் திருமொழியில் ஐந்தாம்பதிகம்... தருதுயரம் தடாயேல்.....என்பது இத்தலத்தைப் பாடியதாம். இப்பதிகந்தன்னில் ஆழ்வார் உபகரித்தருளிய விசேஷங்களை அநுபவிப்போயிங்கு.

1. " வித்துவக் கோட்டம்மா!, அரி சினத்தாலின்றதாய், அகற்றிடினும் மற்றவள் தனருள்
நினைந்தே அழுங்குழவி யதுவேபோன்றிருந்தேனே " என்கிறார் முதற் பாட்டில். பெற்ற தாயானவள்
யிக்க கோபங்கொண்டு அதனால் தனது குழந்தையை வெறுத்துத் தள்ளினாலும் அக்குழந்தை
யானது தாயினுடைய கருணையையே நினைந்து அவளது கால்க் கட்டிக் கொண்டே யழுவதுபோல
என்று இங்குக் கூறப்பட்ட உவமை. எம்பெருமானே! என்னை நீ மாறி மாறிப் பல பிறப்பும்
பிறக்கும்படி செய்து உன்னடிப்போது நானணுகாவகை செய்து உபேக்ஷித்துப் போந்தாலும்
எனக்கு உன்னை யொழிய வேறு கதியில்லாமையால் உனது திருவடிகளை விட்டு விலகவில்லை
என்று கூறி முடித்தாரிதில். இங்குத் தாய்க்குழவி த்ருஷ்டாந்தம் கூறினது-குழந்தையை அணைக்க
வும் அடிக்கவும் பெற்ற தாய்க்கு உரிமையிருப்பது போல, ரக்ஷிப்பதற்கும் உபேக்ஷிப்பதற்கும்
அவன்றனக்கு உரிமையுண்டு என்பதைக் காட்டுதற்கென்க. தாய் எது செய்தாலும் குழந்தையின்
துணிபு மாறாதுபோலே தம் துணிபும் மாறாதென்பதும் காட்டப்பட்டதாம்.

2. இரண்டாம் பாட்டில் "கண்டாரிகழ்வனவே காதலன்தான் செய்திடினும், கொண்டாணை யல்லால் அறியாக் குலமகள் போல்" என்று நற்குலப் பிறப்பும் நன்னடை யொழுக்கமுங் கொண்ட ஒரு பதிவிரதையை உவமை கூறி, வித்துவக்கோட்டம்மாணே! என்னை அடிமை கொண்ட நீ குறையும் தலைக்காட்டாமல் உபேக்ஷித்தாயாகிலும் உனது திருவடிகளையே சரணமாகக் குறிக்கொள்வேனத்தனை என்றார். நற்குலப் பிறப்பும் நன்னடை யொழுக்கமுமற்ற தீய பெண்டிர் தங்களுக்குக் கணவன் என்னவடி இனிமையான காரியங்களுையெய் செய்து போந்தாலும் அவனை மதியாது வெறுத்திருப்பார்கள். நற்குலத்துப் பிறந்த நல்ல மகளோ வெனில், தனக்குக் கணவன் பொறுக்கொணாத் துன்பங்களை யிழைத்தாலும் எதிரில் வாய்கூடத் திறவாமலும், வேறு கதியை நாடாமலும் முன்பு அவன் செய்த நன்றி நலங்களையே நினைத்து மற்றும் அவனால் உதவிகளைப் பெற நாடி அவன் காலருகிலேயே விழுந்து கிடப்பன். அது போலப் பற்பல பேர் உனது நிர்ணேதுக ஸ்வீ காரத்தையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு அற்ப பலன்களை விரும்பி அற்பர்களை நாடியோடினாலும், நீ என் பக்கம் நிக்ரஹம் பண்ணினாலுங்கூட உன்னை யல்லது வேறொரு புகலிடமறியே நென்று நிரூபித்தாராகிறார்.

3. மீனோக்கு நீள்வயல் குழென்று தொடங்கும் மூன்றும் பாட்டில் "தான் நோக்காது எத்துயரம் செய்திடினும் தார்வேந்தன் கோல்நோக்கி வாழுங் குடிபோன்றிருந்தேன்" என்ற அரசன் கோல்நோக்கி வாழுங்குடியைத் தமக்கு உவமை கூறினராழ்வார். குடி மக்களைப் பாதுகாப்பதற்கென்றே தனி மாலையிட்டிருப்பவனான தலைவன் தனது கடமையைச் செய்யாத போழ்து அரசனை எதிரிடுதல் முறைமையன்று. அரசனது அருள் எப்படியாவது தங்கள்மீது பெருகி வரும் அடி வேண்டிக் கொள்ளுதலே யன்றி வேறு எதுவும் செய்யலாவதில்லை. அவ்வாறே ஆழ்வார் தம் பான்றவர்களைக் கடாஷிப்பதற்கென்றே திரு நாட்டைவிட்டுத் திருவித்துவக்கோட்டிலே வந்து தங்கி யிருக்கின்ற பெருமான் தன்னுடைய வருகையின் பயனைத் தான் பெருவிடினும் 'இவன் கடாஷித்திலனாகில் வேறொருவனைப் பார்ப்போம்' என்று வேறொருவனிடம் போக வழி தேடுதல் உண்மையடியானுக்கு உரியதன்று என்பது இங்குக் காட்டிற்றுகின்றது. உபமானம் கூறுகின்ற பின்னடிகளில் "தான் நோக்காது எத்துயரம் செய்திடினும்" என்றதற்கு ஏற்ப உபமேயம் கூறுகின்ற முன்னடிகளில் எம்பெருமான் துயரம் செய்தலைக் கூறியிருத்தல் வேண்டும். நோக்காமை மட்டுமே கூறப்பட்டிருப்பினும் அதுவே துயரஞ் செய்தலாகக் குறிக்கப்பட்ட தென்று கொள்க, எம்பெருமானது கடைக்கண்ணோக்கு தங்கள்மீது பெருகாமலிருப்பதற்கு மேற்பட வேறொரு துயரமும் வேணுமோ அடியார்களுக்கு? இங்கு, "வான்நோக்கி வாழுமுலகெல்லாம், மன்னவன் கோல்நோக்கி வாழுங்குடி" என்ற திருக்குறளும், "கோல் நோக்கி வாழுங் குடியெல்லாம் தாய் முலையின் பால்நோக்கி வாழுங்குழவிகள்—வானத் துளி நோக்கி வாழுமுலகம்" என்ற நான்மணிக் கடிகையு மறியத்தக்கன.

இந்த மூன்றாவது பாட்டில் வித்துவக் கோட்டுத் திருப்பதிக்கு "மீன் நோக்கும் நீள் வயல் குழ்" என்று அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. வயல்களானவை மீன்களால் நோக்கப்பட்டிருப்பதாக மூலமுள்ளது. மீன்கள் விரும்பி வாழுமிடமான வயல்களாலே குழப்பட்டதென்ற நம் யோல்வார் பொருளெழுதிவிடக்கூடும். வியாக்கியான் சக்கரவர்த்தியான பெரியவாச்சான் பிள்ளை 'கடலில் வாழ்கின்ற மீன்கள் இக்கடல் வற்றிப்போனால் நாம் திருவித்துவக் கோட்டு வயலிலே புகுந்து இனிது வாழலாமென்று-நோக்குகின்றன' வாகப் பொருள் விவரித்திருப்பது அதிசயோக்தியெனினும் மேதையின் மிக்க சிறப்பைக் காட்டுமென்று கீர்த்திமுர்த்தியான தாஷிணத்தய கலாநிதி சாமிநாதையரவர்கள் மிகவுகந்து கூறினர்.

4. வாளாலறுத்துச் சுடினுமென்ற நான்காம் பாட்டில், மருத்துவன்பால் மாளாத காதல் நோயாளனைத் தமக்கு உவமை கூறுகின்றாராழ்வார். வித்துவக் கோட்டுறையு மிறைவா! நீயே எனக்கு ஸகல வித ரக்ஷகன் என்று நான் துணிந்த பின்பு நீ எனக்கு எவ்வளவு துன்பங்களை இந்நிலத்தில் செய்தாலும் அவற்றை யெல்லாம் நான் நன்மையாகவே கருதி மிக நன்றியறிவு பாராட்டி மேன்மேலும் அன்பு செய்து வருவனேயன்றி உன்னைச் சிறிதும் குறை கூறமாட்டேனென்பதை மிக ஏற்ற உபமானத்தினால் பெறுவித்தருள்கின்றார். ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய நோயைத் தொலைப்பதற்கு ஏற்ற மருத்துவன் திருமாலொருவனே யென்பது நூற் கொள்கை. அதற்குச் சேர வித்துவக் கோட்டம்மானுக்கு மருத்துவனை உவமை கூறினார். "மருத்துவனாய் நின்ற மாமணி வண்ணு!" என்றார் பெரியாழ்வாரும். "வைத்யோ நாராயணே ஹரி:" என்பர் வட நூலாரும். உலகில் மருத்துவன் நமக்குச் செய்வது அறுத்தல் சுடுதல் ஊசி குத்துதல் முதலியன. அவை நோய் தீர்க்கும் உபாயமாவது போல், எம்பெருமான் நம்மைத் துயரங்களனுபவிக்கச் செய்வது கருமங்களைப் போக்கு முபாயமாமென்பது துணிவு. எம்பெருமானுருடைய திருவடி பணிந்து உய்ந்தவரான

அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் தாமருளிச் செய்த ஞானசாரத்தில் “ஆரப் பெருந்துய செய்திடினு மன்பர்கள்பால், வேரிச் சரோருகைகோன் மெய்நலமாம்—தேரில், பொறுத்தற் தெனினும் மைந்தனுடற்புண்ணை, அறுத்தற்கிசை தாதையற்று” என்றிட்ட செய்யுள் இங்கே அசந்திக்கவரியது.

5. வெங்கட்டிண்களிறடர்த்தா யென்னும் ஐந்தாம்பாட்டில் “வங்கத்தின் கூம்பேறு மாப்பறவை போன்றேனே” என்று மரக்கலத்தின் பாய்மரத்து உச்சியிலே தங்கிய பறவை யொன்றைத் தமக்கு உவமை கூறுகின்றாராழ்வார். கடலின் நடுவிலே செல்வ தொரு கப்பலின் பாய்மரத்துச்சியில் தங்கிய பறவை அதனைவிட்டு வேறொரு போக்கிடந் தேடித் தனது உடல் வலிவைக் கொண்டு நாலு பக்கத்திலும் விரைவாகப் பறந்து சென்று பார்த்தாலும் எங்கும் கரை காணக் கிடையாமையிலே மீண்டும் அக்கப்பலின் பாய்மரத்து உச்சியிலேயே கால்பாவி நிற்பது போல, வித்துவக் கோட்டம்மானே! உன்னை விட்டு எங்குச் சென்றாலும் “காதம் பலவும் திரிந்து முன்றேற்கு அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை, உன்பாத நிழலல்லால் மற்றோருயிர்ப்பிடம் நானெங் தங் காண்கின்றிலேன்” என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செயலின்படி வேறு சரணமில்லாமையாலே மீண்டும் உன்னையே அடைதற்கு உரியேன் யான் என்றாராயிற்று. “ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்தக் லேசபாஜநம்” என்ற வடநூல் வசனத்தின்படி வரம்பில்லாத பயங்கரமான பிறவித் துன்பத்துக்கு அபாரமாய் அலையெறிந்து கொண்டு அச்சந் தருகின்ற கடல் உவமையாகக் குறிக்கொண்டனர். “புனைவன் பிறவிக் கடல் நீந்துவார்க்கே” என்ற திருவாய் மொழியின்படி பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடத்துங் கருவியாகிய எம்பெருமானுக்கு கடல் உவமையாகக் குறிக்கொண்டனர். நம் போல்வார் பற்றுதற்குரிய அவன்றன் திருவடிக்கு கப்பலில் பற்றுதற்குரிய இடமாகிய பாய்மரத்தை உவமை யாகக் குறிக்கொண்டனர். “கழல்களன்றி மற்றோர் களைகணிலம்” என்றபடி எம்பெருமானது திருவடியையேயன்றி வேறு தஞ்சத்தைப் பெருத ஆழ்வார் தமக்கு கப்பலின் பாய்மரத்தையன்றி வேறு பற்றுக் கோட்டைப் பெருத பறவையை உவமையாகக் குறிக்கொண்டனர்.

6. செந்தழலே வந்தென்னும் ஆறும் பாட்டில், வெங்கடிறோற்கல்லால் அலராத கமலத்தை உவமை கூறினர். நெருப்பு தானாக அருகில் வந்து வெப்பத்தைச் செய்தாலும் செந்தாமரைகள் வானத்தில் தோன்றுகிற சூரியனுக்கு அலருமேயன்றி நெருப்புக்கு அலரமாட்டா தென்பது இங்கு உவமை. தமது இருதய கமலத்தை மலரச் செய்வதற்கு உரிய குணதிசயங்களை யுடையான வித்துவக் கோட்டம்மான் தமது தாபத்தை உடனே ஒழிந்தருளாமல் உபேக்ஷித்தாலும் அந்த இதய கமலமானது அப்பெருமானது அனந்த கலியாண குணங்களுக்கு மலருமேயன்றி மற்றொரு தெய்வம் தானாக வலியவந்து தனது குணத்தை வெளிக்காட்டி நின்றாலும் அதற்கு நெகிழாது என்ற கருத்து இப்பாட்டிற் காணத்தகும். கீழும் மேலுமுள்ள பாட்டுக்களிற்போல் இப்பாட்டில் “போன்றேன், போல்வேன், போல” என்னும் உவமச்சொற்கள் இல்லையாதலால் உபமான வாக்கியமும் உபமேய வாக்கியமும் தனியே நின்று உவமவுருபு பெருமையால் த்ருஷ்டாந்தாலங்கார மென்க. எடுத்துக் காட்டுவமையனியாம். தாமரைப்பூ மலருவதானது சூரியனுடைய வெவ்விய கிரணங்களினால் என்றுணர்ந்த வொருவன் உஷ்ணமான கிரணங்கள் தாமரை மலருவதற்குக் காரணமென்று கொண்டு செந்நிறமுள்ள நெருப்பைக் கொணர்ந்து அதனுடைய வெவ்விய ஜ்வாலைகள் தாமரையின் மேல் உறைக்கும்படி எவ்வளவுதான் முயற்சி செய்தாலும் அத்தாமரையானது தன்னை மலர்த்தும் இயல்புள்ள உஷ்ண கிரணான சூரியனுடைய ஆயிரங் கிரணங்களைக் கண்டவளவில் மலருமே யன்றி அக்னியின் வெப்பத்திற்கு மலராதென்பது இங்கு திருஷ்டாந்தம். இப்படியொரு காரியம் உலகத்தில் நடப்பதில்லையாயினும், ஆழ்வார் தமது உறுதிக்கு ஏற்ற உவமையாகத் தமது புத்தி சமத்காரத் தினால் கற்பனை செய்து கூறினரென்க.

7. எத்தனையும் வான்வறந்த காலத்து மென்னு மேழாம் பாட்டில் சாதக சியபத்தைக் காட்டுகின்றாரென்று கொள்க. பாசரத்தில் சாதகப் பறவையைக் கூறுது பரிசைக் கூறியுள்ளாரெனினும், அதுவும் இங்கு விவக்ஷிதமேயாகும். வித்துவக்கோட்டுறையுமிறவா! தாபத்தைத் தணித்துப் பயிரைக் காப்பதற்கு உரிய மேகமானது மழை பொழியாமல் எவ்வளவு உபேக்ஷித்த போதிலும் பசும்பயிரானது அந்த மேகந்தன்னையே மேன் மேலும் ஆவலோடு எதிர்பார்க்குமேயன்றி மற்ருன்றை நோக்காது. அவ்வாறுபோல, ஸம்ஸார தாபங்களையாற்றி என்னையடிமை கொள்வதற்கு உரிய நீ தண்ணளி செய்யாது உபேக்ஷித்தாலும் என். மனம் உன் பக்கவிலே ஒரு காலைக் கொருகால் மிகவும் அன்பு கொண்டு ஆழ்கின்றதேயன்றி வேருன்றை எதிர்பார்க்க நினைக்கின்றிலது என்றாராயிற்று. பயிர் இங்ஙனமிருப்பதற்குக் காரணம் வேருரு நீர் நிலத்தைத் தேடிப்போக மாட்டாமை போலவே ஆழ்வார் தாம் இங்ஙன மாவதற்குக் காரணம் வேருரு புகலிடத்தைப் பெருமையே யென்பது வெளிப்படை. இப்பாட்டின் முதலடியில் "வான்வறந்தகாலத்தும்" "வான்மறந்த காலத்தும்" என்பன பாட பேதங்கள். பொருள் ஒக்கும்.

8. தொக்கிலங்கியா நெல்லாமென்னு மெட்டாம் பாட்டில் மகாநதிகளைத் தமக்கு உவமை கூறுகின்றாராழ்வார். "நதீநாம் ஸாகரோ கதி:" என்பர் வடநூலார். ஆறுகளானவை நாடெங்கும் பரந்து பெருகிச் சென்றாலும் முடிவில் தாம் சென்று சேர்தற்குத் தகுந்த இடமாகிய கம்பீரமான கடலையே அடைதல்போல, நான் உலக வியாபாரங்களில் எவ்வளவு அலைந்தாலும் முடிவாகப் பரமகதியான உன்னையே அடைந்திடுவேனென்றார். அன்றியும், ஆறு புகுவதனால் கடலுக்கு ஒரு நிறைவும். புகாவிடில் கடலுக்கு ஒரு குறையும் இல்லையெயாகிலும் அதுதான் தன் இயல்பால் புறம்பே நின்று தரிக்கமாட்டாமல் அளவிறந்த கடலிற் புகுதல் போல, யான் உன்னையடைந்தால் அதனால் உனக்கு ஒரு நிறைவும் இல்லையெயாகிலும் யானே என் இயல்பால் வேறிடத்தே நிற்கமாட்டாமல் உனது அனந்த கல்யாண குணத்தில் ஆழ்வேன் என்பதும் ஸூசிதமாகிறது. கடலினுட்புகுந்து ஆறு அதிலேயே லயப்பட்டு அதினின்று மீண்டும் வெளிப்படாதாப்போலவே, உனது குணக்கடலிலே இறங்கிய நான் அதிலேயே ஈடுபட்டு ஆழ்ந்திடுவனேயன்றி மீள மாட்டேனென்பதும் ஸூசிதமாகும்.

9. நின்னையேதான் வேண்டி யென்னு மொன்பதாவது பாட்டில் அபூர்வமான ஒரு அரீத்தம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. உலகில் ஒருவன் எம்பெருமானிடத்திலே அன்பைச் செலுத்தி அதனால் செல்வத்தை விரும்பாமல் உபேக்ஷித்திருந்தானாகில், அவன் உபேக்ஷிக்க வுபேக்ஷிக்க அவனது நல்வினைப் பயனால் அச்செல்வம் அவனை விடாமல் விரும்பி வலியத் தொடர்ந்து சேர்தல் இயல்பு. அபேக்ஷிப்பவனுக்குக் கிடையாதொழிதலும் அபேக்ஷியாதவனுக்குக் கிடைத்தலும் பகவத் ஸங்கல்பத்தினாலாயது. அது போலவே, வித்துவக் கோட்டம்மா! நீ உன் உடமையாகிய என்னை உபேக்ஷிக்க வுபேக்ஷிக்க நான் உன்னையே விடாது நிற்பேன் என்கிறாராயிற்று. இப்பாட்டில் 'நீள் செல்வம்' என்றது மோக்ஷலக்ஷமியை என்பாருமுளர். இந்நிலத்தில் எம்பெருமானது திருவடி வாரத்திலேயே யிருக்க ஆசை கொண்டு 'வைகுண்டவாஸேபி ந மே அபிலாஷ:' [திருநாடு செல்வதிலும் எமக்கு விருப்பமில்லை] என்று மோக்ஷத்தை வெறுப்பவர்களுக்கும் மோக்ஷம் அநிவார்யமாக வந்து கூடுவதைச் சொன்னவாறு.

மேல் பத்தாம் பாட்டு "கொற்றவேல் தானைக் குலசேகரன் சொன்ன, நற்றமிழ் பத்தும் வல்லார் பெறும் பேறு கூறித் தலைக்காட்டிற்று.

இப்பதிகத்தின் சார்பொருள் விளக்கம்

1. தருதுயரம் தடாயேல். தாயினுடைய ஸ்தானத்தில் பகவானையும் குழந்தையின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துப் பேசியதனால் பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்குமுள்ள தொடர்பு தாய்க்கும் மகனுக்குமுள்ள உறவு முறை போன்றதென விளங்கும். நம்மையெல்லாம் படைத்துக் காப்பவன் பரமனே என்றவாறு.

2. கண்டாரிகழ்வனவே. கணவன் ஸ்தானத்தில் கடவுளையும் மனைவியின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால் பகவானுக்கும் நமக்கு முண்டான உறவு கணவனுக்கும் காதலிக்குமுள்ள வறவு போன்ற தென விளங்கும். அதாவது. பரமாத்மாவின் தலைமையும் ஜீவாத்மாவின் அடிமையும்; ஜீவாத்மா பரமாத்மாவைச் சேர்ந்தால் இன்பம் நுகருதலும், பிரிந்தால் துன்புறுதலும்; ஜீவாத்மா தனது கரணங்களெல்லாவற்றாலும் பரமாத்மாவையே அநுபவித்து ஆனந்தித்தலும் முதலியன.

3. மீனோக்கு நீள்வயல்குழி. இறைவனை அரசனது ஸ்தானத்திலும், தம்மைக் குடிமக்களது ஸ்தானத்திலும், வைத்துக் கூறியதனால் பிரபுவுக்கும் பிரஜைகளுக்குமுள்ள ரக்ஷகத்வ ரக்ஷயத்வஸம்பந்தம் பரமனுக்கும் நமக்கு முள்ளதென விளங்கும். அரசன் போலவே இறைவனும் காக்குபியல்வின நென்க.

4. வாளாறுத்துச் சடினார். எம்பெருமானை மருத்துவன் ஸ்தானத்திலும் தம்மை நோயாளியின் ஸ்தானத்திலும் வைத்துப் பேசியதனால்-பரமன் ஜீவனுக்கு ஹிதம் செய்வதிலேயே நோக்குடையானென்பதும், ஜீவன் அவனிடத்து நம்பிக்கைகொள்ளவேண்டியவனென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டதாம்.

5. வெங்கட்டிண்களிறடர்த்தாய். நாவாயின் ஸ்தானத்திலே நாராயணனையும், பறவையின் ஸ்தானத்திலே தம்மையும் வைத்துக் கூறுமிடத்து எங்கும் போய்க் கரைகாணுமை கூறியுள்ளதனால் ஜீவனுக்குப் பரமனே ஸ்திரமான ஆதாரமென்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாம்.

6. செந்தழலே வந்து. இரவியின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் தாமரையின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துப் பேசியதனால்-பரமனுடைய அருள் நோக்கைப் பெருதவன்று ஜீவன் வாடி யுலருமியல்வினன் என்பது காட்டிற்றும்.

7. எத்தனையும் வான்வறந்த. கடவுளைக் காளமேகத்தின் ஸ்தானத்திலும் தம்மைப் பயிரின் ஸ்தானத்திலும் வைத்துக் கூறியதனால்— ஜீவன் பரமனது அருள் வெள்ளத்தை எப்போதும் பெற்றே தரித்திருக்கத் தக்கவனென்பது பெறப்பட்டதாம்.

8. தொக்கிலங்கியாறெல்லாம். கடவுளைக் கடலின் ஸ்தானத்திலும் தம்மை நதியின் ஸ்தானத்திலும் வைத்துப் பேசியதனால்-பரமனது பெருமையும் ஜீவனது சிறுமையும் புலனாம். நதி கடலிற் சேர்ந்த பிறகு தனக்கென்று ஒரு ரஸமில்லையாதி. கடலின் ரஸமேயாயிருப்பதுபோல, ஜீவன் பரமனைச் சேர்ந்த பிறகு அவனது ரஸத்தையே [உவப்பையே] தனக்கு ரஸமாகக் கொண்டிருத்தலும் அறியக்கிடக்கின்றது.

9. நின்னையே தான்வேண்டி. செல்வ முடையவன் ஸ்தானத்தில் திருமாலை வைத்தும், செல்வத்தின் ஸ்தானத்தில் தம்மை வைத்தும் பேசியதனால்—அவன் உடையவன், நாம் உடைமை என்கிற ஸ்வஸ்வாமி பாவஸம்பந்தம் விளங்கும்.

10. வித்துவக் கோட்டம்மா. திருவித்துவக்கோட்டம்மான் திருவடிகளிலே ஆழ்வார் இய்யனம் விண்ணப்பம் செய்ததனால் அவனுக்கு ஆழ்வாரிடம் பெருமிய அருள் வெள்ளம் ஆழ்வாரது அருளிச்செயலின் வழியாய் ஆழ்வாரடியார்களான நம்போல்வாரிடத்தும் பரந்து செல்லுமென்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு

அச்சாபீஸில் திடீரென ஏற்பட்ட பல அஸௌகரியங்களால் சென்றமாதம் பத்ரிகை வெளியாகவில்லை. மேல் மாதங்களில் இக்குறைவு நிறைவு பெறும். பத்ரிகை சரியாக வெளி வராமலுக்குக் காரணங்கள் பலவற்றில் பல அன்பர்கள் பல வருஷங்களாக சந்தா அனுப்பாமல் பாக்கி வைத்திருப்பதும் ஒரு காரணமாகும். விலைவாசிகள் அதிகமாயிருக்கும் இக்காலத்தில் அன்பர்களின் ஆதரவையே நாடி வெளியிட வேண்டி யிருப்பதால் க்ருபை செய்து அவரவர்கள் பாக்கியை உடனே அனுப்பி வைத்து மென் மேலும் ஆதரித்து வரவேண்டுமாய்க் கோருகிறோம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

If not delivered Please return to:—

“AMRUTALAHARI” OFFICE,

East Chitra Street, Srirangam.

To

Sri

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Printed and Published by S. M. Sundararajacharya at the Sri Vilasam Press, Srirangam.